

Воснна безпека України в умовах євроінтеграції

Харечко Н.В., кандидат юридичних наук, науковий співробітник наукової лабораторії з проблем кримінальної міліції ННШФПСКМ НАВС
Букієвська А.В., студент ННІЗН НАВС

Глобалізація світової економіки, виклики сучасності, будь то техногенні загрози або міжнародний тероризм, об'єктивно вимагають об'єднання зусиль і проведення скоординованої міжнародної політики. Хорошим прикладом ефективно-континентальної координації є Європейський Союз. Для України, як європейської держави, участь у діяльності всіх інститутів даної організації, в значній мірі, відповідає національним інтересам.

Процес європейської інтеграції посідає особливе і надзвичайно важливе місце в системі міжнародних відносин. Його не слід розглядати лише як інституційне входження до складу ЄС - він охоплює весь спектр участі держави в європейській системі партнерства і взаємовигідного співробітництва, включаючи соціально-економічну інтеграцію, фінансову кооперацію, створення загального політико-правового простору і гуманітарної взаємодії. Євроінтеграційна стратегія це, в першу чергу, реалізація довгострокових національних інтересів, заснованих на глибокому і всебічному розумінні геоекономічної та геополітичної перспективи.

Зміни, що відбулися в Україні, стосувалися не стільки окремих напрямів політики попереднього керівництва країни, скільки її характеру, способів та механізмів проведення. Тому одним із першочергових пунктів для України було формування принципово нової природи державної політики, як внутрішньої, так і зовнішньої, яка відображала б реалії сучасних міжнародних відносин, відповідала національним інтересам країни і висловлювала думку більшості населення. І вибір був зроблений у напрямку Європи.

Європейська інтеграція України - багатоаспектний процес, що припускає насамперед, внутрішні перетворення. Проголошений керівництвом країни курс на вступ до Європейського союзу, в цілому, продемонстрував неготовність, як держави, так і суспільства до його реалізації. Надмірна політизація цього процесу призвела до погіршення відносин з найбільшим торговим партнером - Російською Федерацією і ставить під загрозу територіальну цілісність країни.

При інтеграції та вступі в Європейський союз, військова галузь України має надзвичайно важливе значення для всіх країн Європи, адже умовою євроінтеграції України є також безвізовий режим з країнами Шенгенської зони, тому військова та терористична загроза в Україні може бути загрозою для всієї Європи.

Слід зазначити, що забезпечення воєнної безпеки України є найважливішим напрямом діяльності держави. Головні цілі забезпечення воєнної безпеки - запобігання, локалізація і нейтралізація воєнних загроз України. Україна розглядає забезпечення своєї воєнної безпеки в контексті євроінтеграції, будівництва демократичної правової держави, здійснення соціально-економічних реформ, взаємовигідної співпраці і добросусідства в міжнародних відносинах, послідовного формування загальної і всеосяжної системи міжнародної безпеки, збереження і зміцнення загального миру. Україна має відновити статус ядерної держави для стримування (запобігання) агресії проти неї (або) її союзників, надавати пріоритетне значення зміцненню системи колективної безпеки в рамках Євросоюзу на основі розвитку і зміцнення відповідних договорів.

Важливий не тільки захист від зовнішніх агресорів, але й внутрішні та прикордонні війська, оскільки, при вирішенні такого важливого питання для всієї

країни можуть виникнути радикально налаштовані групи громадян України або інших держав, які не згодні з курсом, обраним Україною, і вони можуть стати засобом дестабілізації ситуації в країні в руках зовнішнього агресора.

Також зазначимо, що вступ України до Європейського союзу неможливий без наявності військового та економічного потенціалу, тому що без розвитку даних галузей Україна стане для ЄС баластом.

Викладені вище фактори дають підстави припустити, що повномасштабна суспільно-політична легітимізація євроінтеграційної політики України залишається спірною. Багато в чому стратегічно обґрунтована позиція керівництва країни про необхідність участі в даному процесі, не стала близькою для суспільного сприйняття ідеєю, ще більш загостривши міжрегіональні протиріччя. Для українського політикуму євроінтеграція так і не перетворилася на вагомий стимул для проведення внутрішніх реформ, підвищення рівня життя населення країни і впровадження ефективного (правового) державного управління. З метою досягнення позитивного результату в подальшому, необхідно проведення більш вивіреною, цілеспрямованою інтеграційної державної політики. Оскільки невірно визначений характер і спосіб інтеграції означатиме неприйняття її значною частиною населення України і, можливо, її неспроможність у майбутньому.

Особливості створення благодійних

організацій Хоменко М.М., курсант ННШФПСКМ НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Стрельченко О.Г.*

Згідно зі ст. 36 Конституції громадяни України мають право на свободу об'єднання в політичні партії та громадські організації для здійснення і захисту своїх прав і свобод та задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів, за винятком обмежень, встановлених законом в інтересах національної безпеки та громадського порядку, охорони здоров'я населення або захисту прав і свобод інших людей Ш.

У 2013 році набрав чинності Закон України «Про благодійну діяльність та благодійні організації», який визначає загальні засади благодійної діяльності в Україні, забезпечує правове регулювання відносин у суспільстві, спрямованих на розвиток благодійної діяльності, утвердження гуманізму і милосердя, забезпечує сприятливі умови для утворення і діяльності благодійних організацій [2].

Він передбачає спрощення процедури реєстрації благодійних організацій, запровадження нових інструментів благодійної діяльності, які дадуть благодійникам значно ширші можливості для розвитку.

Відповідно до вищезазначеного закону благодійні організації набувають прав та обов'язків юридичної особи з моменту їх державної реєстрації. Державну реєстрацію благодійних організацій проводять державні реєстратори за місцезнаходженням благодійних організацій відповідно до Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців» [3].

Метою благодійних організацій не може бути одержання і розподіл прибутку серед засновників, членів органів управління, інших пов'язаних з ними осіб, а також серед працівників таких організацій.

Благодійна організація може бути створена як благодійне товариство, благодійна установа чи благодійний фонд з урахуванням особливостей, визначених чинним законодавством [2].

Так, благодійним товариством визнається благодійна організація, яка створена не менше ніж двома засновниками та діє на підставі статуту [2].